

LE ENO JE POTREBNO

SPODBUDA

Kruh naš vsakdanji ...

Angleški novinar je naredil poučni preizkus. Kupil je hlebec kruha in ga na najprometnejših ulicah različnih svetovnih mest ponujal mimoidočim za eno uro dela. Tukaj so rezultati:

V Hamburgu so se mu ljudje smejali.

V New Yorku ga je »pospravila« policija.

V Nigeriji so se mnogi ljudje ponujali, da bodo delali za ta kruh tri ure.

V New Delhiju so se ljudje prostovoljno ponujali, da so pripravljeni delati za ta kruh celo ves dan.

Česa nas lahko ta zgodba nauči? Spoštovanja do kruha. Kruh je dar. Lahko smo zelo hvaležni, ker nismo lačni. Vsak dan okoli ena tretjina ljudi na svetu trpi lakoto, ker dobrine, ki jih je preveč na naši celini, niso pravično razdeljene. Nikoli ne smemo metati kruha stran. Kolikokrat jamramo, ker nam nekaj ni všeč, nekaj ni okusno; pozabljamo pa, da bi morali biti hvaležni za vsak kos kruha.

Kruh je Božji dar in nam govori o tem, da je Bog dober in skrbi za nas vsak dan. Če vidiš Božjo ljubezen v svojem življenju, se zahvali Jezusu, ker Ti je dal življenje in skrbi zate.

G. Rafael, dhp

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

SVETI MAKSIMILIJAN CELJSKI

Goduje: 12. oktobra

Ko človek potuje po tej naši lepi domovini, se sprašuje: »Bog ve, kako je bilo tod pred tisoč, dva tisoč leti? Kdo je živel v teh krajih? Kakšno je bilo življenje takrat?« Na ta vprašanja odgovarja zgodovina. Ta nam pove, da so ozemlje, na katerem danes živimo Slovenci, leta 15 pred Kristusovim rojstvom osvojili Rimljani. Večji del Slovenije je spadal pod provinco ali pokrajino Norik, vzhodni predeli pa pod Panonijo. V rimski dobi so na naših tleh znana mesta Poetovio, Celeia, Emona, Virunum. V njih so živeli rimski vojaki, uradniki in trgovci. Že v zgodnji krščanski dobi so bili v teh mestih škofijski sedeži, ker je v njih živelo precej kristjanov.

V rimskem mestu Celeia, današnjem Celju, je iz mlade krščanske občine

izšel škof Maksimilijan. Njegovo življenje je na podlagi izročila, ki je šlo iz roda v rod, zapisal neznani pisatelj okoli leta 1260. Zanesljivo je dejstvo, da je Maksimilijan živel v drugi polovici 3. stoletja, ni pa mogoče točno določiti niti letnice njegovega rojstva niti njegove mučeniške smrti. Gotovo je bilo krščanstvo ukoreninjeno v Celeji že v 3. stoletju.

Po pričevanju zgoraj omenjenega življenjepisca je bil Maksimilijan rojen med letoma 226 in 236 premožnim krščanskim staršem latinskega rodu v Celeji. Od staršev

se je sin navzel človeške plemenitosti, ki je podlaga za versko življenje po Božji milosti. Ob starših mu je prvi verski pouk nudil duhovnik Oranius. Starše je izgubil še mlad in postal je dedič bogatega imetja, katerega je razdelil med reveže, osvobodil je sužnje in poromal v Rim, kjer je bil posvečen v duhovnika. Bil je tako zglednega življenja, da ga je papež Sikst II. posvetil v škofa in ga poslal oznanjat evangelij v Norik. Po izročilu je imel svoj prvi škofovski sedež v Laureacu (sedanjem Lorchu od izliva Aniže v Donavo). Svojim vernikom je bil pravi oče: lajšal je njihove telesne in duhovne stiske in tegobe. Iz Laureaca je potoval daleč naokoli.

Tako je v skrbi za Gospodov vinograd preživel dvajset let. Besedo odrešenja je prišel oznanjat tudi v svoje rojstno mesto. Rimski sodnik, nosilec cesarske oblasti, ga je nagovarjal, naj se odpove Kristusu in se pokloni državnim bogovom. Prigovarjal mu je, naj prižge kadilo v čast vojnemu bogu Marsu, toda škof Maksimilijan se za njegove besede ni zmenil. Ko ni nič dosegel zlepa, je skušal Maksimilijana omajati z grožnjami. »Vem, komu sem veroval!« je za apostolom Pavlom vztrajal junaški škof. Sodnik ga je obsodil na smrt z obglavljanjem. To se je zgodilo najverjetneje okoli l. 305 pod Dioklecijanovim preganjanjem.

Stara legenda pripoveduje, da je na kraju, kjer je svetnikova glava padla na tla, začel izvirati studenec z zdravilno močjo. Njegovo truplo so kristjani pokopali ob mestnem obzidju na kraju, kjer je še danes cerkvice sv. Maksimilijana. Celjski grofje so tej cerkvi podelili nekaj okoliškega zemljišča.

Življenjepis sv. Maksimilijana, ki je v mariborski škofiji zelo priljubljen svetnik in krstni zavetnik mnogim vernim ljudem, je vključen tudi v Kroniko celjskih grofov neznanega avtorja. Kristjani, ki so iz Celeje bežali proti jugu, so češčenje sv. Maksimilijana zanesli v slovensko primorje. Njegovi posmrtni ostanki so po čudni poti prišli v Passau, kjer ga častijo kot škofijskega zavetnika.

12. oktobra godujejo tisti, ki jim je ime Maksimilijan, Maksim ali Maks, pa tudi Maksimilijana, Maksima in Maksa.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

DEKLICA

Deklica,
majhna, ljubka in tako ranljiva,
nežna kot cvet,
najčistejša kot solza.
Tvoja lepota krasi svet
in v ta svet boš nekoč prinesla življenje.
Lepa kot si, ne potrebuješ pudra in šmink,
kajti tvoje oči so dovolj
in smeh na obrazu je tvoj najlepši okras.
Nikoli ne dvomi, da si čudovita,
da si vredna največje ljubezni!
Mehka in nežna, dovoli,
da te osvoji princ,
a nikoli ne dopusti, da ljudje in dogodki ugasnejo zvezde v tvojih očeh.
Svet naj postane preproga iz cvetja,
da boš, vsa očarljiva, lahko plesala na njej
in da se ti stvarstvo pokloni!

(Mojim zlatim punčkam, nečakinjam Meti in Zali, Neži in Živi ter Titi)

Tadeja

Moj nečak Miha

Po nižji gimnaziji sem med počitnicami odšla k bratu Mihu na Col. Col je mala primorska vasica nad Ajdovščino. Brat Miha in njegova žena Marica sta takrat imela prvega otroka, Miha. Bil je star leto in pol in paziti sem morala nanj.

Spala sem v kuhinji na kavču. Poleg tega da sem pazila na nečaka, sem morala še pomivati in pospravljati. Tudi na kosilo sem pazila, ki ga je kuhala svakinja Marica. Marica je bila poštarica. Službo je imela kar zraven stanovanja.

Miha sem morala dvigniti po spanju, ga obleči in obuti in ga nahraniti. Če je bilo lepo vreme, sva potem šla ven, posebno po popoldanskem spanju.

Ko sem ga nekoč popoldne oblekla in obula, je začel zelo jokati. Spraševala sem ga, kaj je narobe, pa ni nič povedal. Ko je nekaj časa jokal, sem ga hotela odpeljati k mami Marici na pošto, čeprav ga nisem smela. Potem pa sem zagledala, da kaže na nogo. Videla sem, kako slabo sem ga obula. Prstek mu je gledal iz sandalčka. Tiščalo ga je in bolelo. Popravila sem obuvalce in Miha je nehal jokati. Potem sva šla na sprehod.

Včasih sva se tudi po več ur klatila okrog po Colu. Nabirala sva lešnike, ki še niso bili zreli, in jih trla. Nabrala sva tudi rože za mamo Marico in pela. Nekaj časa sem ga vozila z vozičkom, nekaj časa pa je hodil peš. Porival je voziček. Miha je bil priden fantek, zato me je toliko bolj skrbelo, ker je tako jokal.

Za dvomesečno delo sem dobila denar za dve obleki, ki sta mi prišli prav, ker sem po počitnicah odšla na Učiteljišče v Tolmin.

Miha je danes magister inženir
in dela na Turbo inštitutu v Ljubljani.
Službeno potuje po vsem svetu.
Gradijo male hidroelektrarne,
trenutno v Ugandi v Afriki.

Karolina Medvešček

ABECEDA V RIMAH

Pošiljam vam abecedo v rimah. Pred 30-imi leti je bila objavljena v reviji Ciciban. Takrat je moja hčerka začela obiskovati osnovno šolo. Pri učenju abecede smo si pomagali z abecedo v rimah. Znali smo jo vsi v družini, saj nam je šla hitro v ušesa in v spomin.

Jana Jureš

A koraka,
B bobni,
C rad s **Č** zacvrči,
v dude piha dudar **D**,
lep glavniček je črka **E**,
fiju fiju **F** piskač,
trobi v rog **G** trobentač,
H hahlja se kar naprej,
cvili **I** ,
J vzklikne jej,
kikirika **K** vse dni,
L poliže lučke tri,
M se stisne,
N še bolj,
kotali se **O** navzdol,
P postavi se v pozor,
R ropoče kot motor,
S zasika,
Š šumi,
T dežniček se nam zdi,
U se ziblje kakor čoln,
V je sladoleda poln,
Z gre dvakrat v Zanzibar, tenko piska kot komar,
Ž z rožički priskaklja,
abecedo zavozla.

Dodali smo nekaj novega. Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljene deliti z nami. Hvala vam.

Sabina Koren

Sabina je medicinska sestra. Dobim jo sredi dela: zasuto s škatlicami zdravil in s seznanimi stanovalcev in njihovimi terapijami. Potoži, da ima že čisto rdeče oči zaradi natančnega dela in neprestane koncentracije, saj napake pri deljenju terapije niso dopustne.

Njena pot se je začela 9. 9. 1974 v ljubljanski porodnišnici. Otroštvo je preživela v Dolenjem Logatcu, natančneje na Martinj hribu in čeprav sedaj že veliko let živi v Gornjem Logatcu, pravi, da »je še vedno Martinjka«.

Po zaključeni Osnovni šoli 8 talcev se je morala odločiti, kaj bo počela v življenju. Pove, da odločitev sploh ni bila težka: zdravstvo in nič drugega. Tja jo je vleklo, v tem se vidi in če bi lahko še enkrat izbirala, bi izbrala enako. Tako je uspešno končala Srednjo zdravstveno šolo na Šubičevi v Ljubljani. Takrat so bili drugačni časi, dobivala je kadrovske štipendije in v Kliničnem centru so jo že kar nestrpnost pričakovali, da bi zaključila šolanje in prišla k njim v službo. Sabina pa si je želela še nekaj več, zato se je vpisala in bila sprejeta na študij slavistike. Tukaj pa se je zapletlo zaradi prej omenjene kadrovske štipendije, ki bi jo morala v primeru, da se ne zaposli kot medicinska sestra, vrniti. To pa je bil za njeno družino prevelik zalogaj in tako je pri 19-ih letih šla v službo. Zaposlila se je na Urološki kliniki, naredila še tečaje za specialna znanja in tako 5 let delala na intenzivnem oddelku.

Ko jo vprašam, kolo je prišla v naš Dom, se zasmeji in reče: »Zato, ker je direktor (g. Tone Kompare) tolikokrat prišel k meni domov prosit, naj pridem delat v Dom.« Pove, da je bila v Kliničnem centru zelo

zadovoljna in da je težko sprejela odločitev za spremembo službe, vendar pa so zmagali direktorjeva vztrajnost, otroci ter bližina službe in doma.

Začetek v Domu je bil težak, še posebej nočne izmene, ker je bila na oddelku sama. V bolnišnici se je lahko zanesla na sestre na oddelkih, tukaj pa ponoči ni bilo nikogar.

Sabinino zasebno življenje, stran od službe, je živahno, razburkano in pestro. In to je natanko takšno življenje, kot si ga želi. Pravi, da »rabi živeti«, monotonost »jo ubija«, je »vesel človek in ni zamorjena«. Doda pa še, da kadar poje, pomeni, da je slabe volje.

Pretresi in razburkanost življenja so Sabino začeli spremljati že zgodaj. Ko je bila stara 26 let, ji je umrla mama. Njena sestra je bila takrat komaj v rosnih 16-ih letih. Ker sta po letih precej narazen, pove, da nista bili posebej povezani, dokler še sestra ni odrasla. Sedaj je drugače, takrat pa se je Sabina zgodaj poročila in šla od doma, stara je bila 20 let, sestra pa le 10.

Moža je našla pri mladinskem verouku. Pove, da so bili takrat kar zanimivi časi. Župniji Gornji in Dolnji Logatec sta vodila brata Kompare, župniji sta bili bolj povezani in Sabina je hodila na mladinski verouk kar v obe župniji. V Gornjem Logatcu je spoznala Grega. Poudari, da je mož gozdar in »zelo resen človek.«

Sabina in Grega imata 3 sinove: 23-letnega Luka, 18-letnega Tilna in 12-letnega Timoteja. Pove, da so vsi trije navdušeni za zdravstvo, dva sta že na zdravstvenih šolah, mlajši pa si prav tako želi v to smer. Sabini ni pomembno, v katero smer njene fante vleče; glavno, da jih nekaj veseli.

Ko vidi dojenčke, se Sabina razneži, vendar pa so ji trije otroci dovolj, saj je dva s pomočjo carskega reza rodila že v času, ko so ji diagnosticirali multiplo sklerozo (letos 1. 10. je minilo 20 let od postavitve diagnoze). Si pa je, seveda, želela tudi deklico, vendar pa to ni bil njen cilj. »Glavno, da so moji fantje zdravi.« Od začetka so živeli pri tašči, sedaj pa imajo svojo hišo. Ker ima tri sinove, jo v šali vprašam, kakšna tašča si želi postati: »Upam, da ne bom sitna tašča. Tudi jaz sem živela pri tašči in nisem bila zadovoljna. Sedaj, ko pa živimo narazen, se pa s taščo krasno razumemo. Svojim otrokom bi seveda odstopila del hiše, vendar pa bi jim svetovala, naj gredo na svoje.«

Z možem, ki bo naslednje leto praznoval Abrahama, v marcu načrtujeta medene tedne, ker na to potovanje še nista šla. Ne ve pa še, kam se bosta odpravila. Eden od krajev, kamor bi res rada šla, je Lurd.

Rada si vzame čas zase. Že zaradi bolezni se zaveda, da mora živeti pozitivno, čeprav ji to ne uspe vedno. Več dela na duhovnosti, zelo rada bere knjige. Tudi pleše rada, ima pa smolo, saj mož ne pleše rad. Kuharska mojstrica pravi, da ni, zato pa zelo rada kaj dobrega poje. Rada ima ribe in sladice. V kuhinji se veliko bolj znajde njen sin Luka. Doda, da tudi lika ne preveč rada.

»Ni življenja brez kofeta,« Sabina smeje pokomentira izbiro njej najljubše pijače. Kadar je prosta, gre v Viteza na kavo, tudi če je čisto sama, glavno, da je nihče ne moti. Kadar pa gre zvečer ven, si rada privošči »jegra s švepsom«.

Kar se tehničnih zadev tiče, je Sabina ženska, ki v življenju potrebuje moškega. Potrebuje potrditev, da nekaj prav dela in zato ima velikokrat polno hišo mojstrov. Vozniški izpit je naredila v prvem poskusu in je zelo hitra voznica (doda, da včasih kar preveč). Ima pa že od vsega začetka težave z bočnim parkiranjem, zato nikoli ne parkira bočno in raje poišče drugo parkirno mesto.

Sabina izbira bolj športna oblačila, najraje je v kavbojkah. Šele v zadnjem času je začela nositi krila, saj se rada uredi. Tudi petke kdaj obuje, če le niso previsoke: »Rada sem na tleh.« Lase so ji najbolj všeč kratko prstriženi. V smehu pove zgodbo iz 8. razreda osnovne šole, ko si je dala narediti trajno, brez da bi mami povedala za to. Mama jo je takrat močno zlasala.

Vprašam jo, če bi v življenju kakšno odločitev spremenila: »Ne bi se še enkrat možila pri 20-ih letih. Prekmalu je bilo. Nič nisem živela sama. Če bi imela še enkrat možnost, bi s poroko in otroki še malo počakala.«

Nauk, ki bi ga delila z drugimi: »Česar nočeš, da bi drugi tebi storili, tudi ti njim ne stori.«

Zapisala Tjaša Gracar

SPOMINSKE DROBTINICE

Klovni Rdeči noski

24. 9. 2018 so nas v dopoldanskem času obiskali res posebni gostje: Klovni Rdeči noski. Svoje poslanstvo so na svoji spletni strani opisali takole: »Bolnišnični klovni so profesionalni umetniki, posebej usposobljeni za delo v bolnišnici.

Njihova naloga je preko različnih umetniških veščin, kot so glasba, petje, čaranje in improvizacija, v

bolnišnični vsakdan prinašati življenjsko energijo in pogum in s tem pozitivno vplivati na bolnišnično atmosfero in posledično na otrokovo bivanje v bolnišnici.« Zelo radi pa obiščejo tudi druge ustanove, kot je na primer tudi dom starejših. Naši stanovalci so se jih zelo razveselili in njihov nastop ocenili takole:

MARIJA RUPNIK: Ja, sem jih videla, sodelovala in dobila rdeč nosek. Kar se tiče noskov, so bili odlični, največ so peli. Prav toplo je bilo. Smešno je bilo, ker je imel klovn hišnik raztrgane »gate« in so otroci začeli vpiti: »Glej jih, roza gate!« Vsi smo najprej malo dremali, potem smo se pa kar razživeli.

KAROL ŠINKOVEC: Ja, sem dobil nosek, pa sem ga potem enemu fantku dal, ki ga ni imel. Kar znajo, kar znajo!

IVANKA SUHADOLC: Lepi sta bili, ko sta peli, sem tudi jaz zraven pela in plesala. In zagotovo sem se tudi jaz nasmejala, ker sta bili tako »naštamani«. Pa še nosove sta nam nataknili.

KAROLINA DRAGA ŽIGON: Zapela je. Meni je bilo vseeno, jih pa spoštujem, da so pokazali dobro voljo. Ona je igrala, on je pa noske delil.

VIKTORIJA ŠEMRL REJEC: Sem pomagala peti. Aja, klovn je bil to, je imel rdeč nos, ga je tudi meni dal. Poglejte, ga imam še vedno v žepu.

MIHAELA IN JOŽE KOBAL: Sva se nasmejala, je bilo res smešno in lepo. Se še kar smejiva, ko se spomniva. Sva tudi noske dobila.

IVANA ČUDEN IN ALENKA BAJŽELJ: Bilo je fletno in zelo lepo. Je pozitivno in lepa spodbuda, da pozitivno misliš. Če bi si jaz dala nosek na nos, pa bi me Ivanka videla: saj ne bi mogla jokati!

FRANČIŠKA ŽIGON: Fajn je bilo, oba sta bila fajn, še slikala sva se skup.

MARIJA ŽERJAL: Hišnik Jože je bil navihan.

FRANČIŠKA DEBEVEC: Danes je bilo v domu resnično veselje, petje in smeh, kot sem ga doživljala nekoč v otroštvu doma. Zares veselo!

Res, lepo je bilo videti nasmehe na obrazih vseh, še posebej pa tistih stanovalcev, ki se ne smejijo velikokrat. Tudi tisti, ki nikoli ne pojejo, so tokrat peli. Klovni so se vsakemu približali, za vsakega so si vzeli čas in k vsakemu pristopili na svojstven način: pri nekaterih veselo in razigrano, pri drugih pa umirjeno in nežno. Najbolj pa so nas razveselili z besedami, »naj jih kar še kdaj pokličemo«.

In tega se bomo tudi držali.

Tjaša

Čebelarjenje v Beli krajini

V petek zadnjega dneva v mesecu avgustu je naša Rezika za spremembo pripeljala neskritega gosta iz Bele krajine, prizadevnega ljubitelja čebelarstva, gospoda Kravosa. Ni to samo ljubitelj slovenskih – kranjskih čebel. Je čebelar strokovnjak, ki skrbi za zdravje čebel in pripravo čebeljega medu za zdravje vseh nas. Do sedaj smo prisotni Domovci, povabljeni iz računalniškega tečaja in osebje, poznali cvetlični, gozdni, kostanjev ... med in morda še izdelke Medexa, na primer propolis in drugo. Gospod pa nam je predstavil še med s cvetnim prahom in z zdrobljenimi domačimi grozdnimi peškami. Njegovo razlaganje in prikazovanje od kranjske čebele, trota, čebel delavk, divjih čebel in udomačenih čebel pa do satnice, panja, čebelnjaka in opreme ter pripomočkov za čebelarjenje je bilo izredno zanimivo. Čeprav je bil gospod izčrpen pri izvajanju, so nato naša dodatna vprašanja kar deževala in naenkrat je minil krepko presežen čas za druženje z gospodom. Za konec smo se še skupno fotografirali in se s skromnim darilom zahvalili gospodu ter organizatorjem prijetnega ter doživetega petkovega deževnega popoldneva.

Slavko Ogrizek

Svoje vtise s srečanja s čebelarjem je zapisala še ena članica skupine Mavrica.

Ponovno srečanje skupine Mavrica je bilo v petek zadnjega avgusta. Voditeljica Terezija je na srečanje povabila vse člane Karitas. Mnogi so se odzvali vabilu. Povabljen gost na srečanje je bil čebelar iz Čebelarstva Kravos iz Vinice. Gospod je strokovnjak, podlago mu je dal njegov študij kemije pri prof. Perperjevi v Ljubljani. Že mlad se je začel ukvarjati s čebelami za sprostitev po delu. Z leti so prišle izkušnje, ob upokojitvi pa je pridobil več časa za delo. Izdelal je svoje postopke oz. si izboljšal delo s čebelami. Opazoval je čebele, ki imajo neverjeten red, disciplino – podobno tudi mravlje. Ugotovil je, kdaj se bo začel roj, kako se oglašata stara in mlada matica s svojim pi. Ko preneha »odgovarjanje« z ene strani, se izvrši roj. Obe matici se tako nikoli ne srečata, zato ni nesporazumov. Ali ni to pomenljivo?

Neverjetno – le 24 dni in iz jajčeca se izvali ličinka, ki jo delavke hranijo.

Čebele v naravi nabirajo sladko tekočino medicino ali nektar. Še slovenska pesem pravi: Od cveta do cveta čebelica leta. Po cvetovih letajo tudi druge žuželke. Te sesajo rastlinski

sok, ob tem pa izločajo sladko tekočino – mano. To pa naberejo čebele. V želodčku odnesejo to v panj. Panjske čebele to tekočino obdelajo, posušijo – nastane med, ker so čebele že naredile satje, dajo sem med in ga pokrijejo z voščnimi pokrovčki.

Svetovno znana je slovenska čebela sivka. Že g. Janša je davno na cesarskem dvoru na Dunaju proučeval čebele in povedal: »Če bo čebela zdrava, bo tudi človek.« Včasih so skoraj pri vsaki hiši na deželi imeli nekaj panjev, da so imeli domači med.

Slovenska pobuda je bila, da je EU sprejela »dan čebele«. Če bi čebela izumrla – bi bil na naslednji stopnji izumrtja človek.

Tako npr. na Kitajskem, kjer imajo slab zrak, ročno oprahujejo sadno drevje, da je kaj pridelka. Nasprotno so pa v Ameriki želeli veliki pridelek dateljnov – oprahujele so jih čebele; pridelek so imeli – za same čebele pa so slabo skrbeli. Želeli so le dobiček pri pridelavi.

EU podpira kampanje, ki spodbujajo vidno kakovostne kmetijske proizvode. Tako smo zaščitili slovenski med. Med te spada tudi kočevski gozdni med in kraški med. Uživanje cvetnega prahu daje energijo, zdravi dihala, krepi imunski sistem, pomaga pri težavah s prostato, izboljšuje prebavo. Dobro učinkuje tudi na kožo.

Naš čebelar, g. Kravos, je tudi zbral peške črnega grozdja, jih posušil, zmlel in vse strokovno pomešal med med in cvetni prah. Dobil je nov pripomoček pri zaviranju rakavih celic. Čistilo za kri, za znižanje visokega pritiska in zmanjšanje srčnih obolenj. Izdeluje tudi propolis – ta tinktura z nekaj kapljicami razkuži in zdravi ustno votlino.

Določena škropiva naših kmetijcev so povzročila pomor več panjev čebel. Kakšna škoda!

Nekateri ljudje so alergični na pik čebel. Takoj morajo dobiti injekcijo adrenalina. Čebelje želo je potrebno takoj odstraniti in na vbodno mesto dati led ali hladen predmet. V nujnem primeru pokličemo 112.

Cvetni prah hranimo na hladnem. Z matičnim mlečkom krmijo čebele delavke do tri dni stare čebelje ličinke, matico pa vse življenje. Mlade čebele proizvajajo čebelji vosk, z njim gradijo satje. Dobili smo kolut voska – uporabili ga bomo ob peki palačink. Čebelarji se trudijo, da bi kmetje sadili avtohtone medovite rastline. Jeseni je to cvetje ajde.

Ohranimo čebele – brez čebel ni življenja! Hvala za vse nasvete in znanja, ki smo jih pridobili na predavanju.

Petkova srečanja – SKUPINA KOFETKARJI

Marsikdo še ne ve, kdo pravzaprav smo, kako smo sploh nastali, zakaj smo se spet preimenovali. Zato sem se odločila, da napišem o naši skupini par besed.

Kot moderatorki mi je bila dodeljena skupina stanovalcev v procesu equalin. Ker je bil takrat za naša srečanja na voljo edino petek, smo začeli s srečanja ob petkih, od 13. do 14. ure. V tej skupini smo obravnavali najrazličnejše teme, podajali predloge in rešitve. Ko smo imeli zadnje srečanje, ki je bilo še poslovne e-qalinske narave, smo se enotno odločili, da se dobimo tudi naslednji petek, da to slovo skupine proslavimo s slavnostnim zaključkom. A to mojim članom skupine ni bilo dovolj. Izrazili so željo, da bi se dobili še naslednji petek, ker smo imeli še veliko nedorečenega, še veliko pogovorov je ostalo nedokončanih. Z našo vodjo, sestro Leonido, sem se pogovorila, da nam je odobrila ta srečanja. In tako se je počasi začela, popolnoma spontano, rojevati skupina »Klepet«. Tako smo jo poimenovali, ker se nam je zdelo pravilno, da si damo neko ime. Imeli smo pa pravi domski referendum. Pisali smo predloge in imeli javno glasovanje. In tako je največ glasov prejelo ime »Klepet«, na drugem mestu je bilo ime »Mavrica«, na tretjem mestu pa so kraljevali »Kofetkarji«. In tako smo kot novopečeni šolarčki začeli s srečanja naše skupine pod imenom »Klepet«. A ker v receptorskih prostorih že poteka popoldanska dejavnost »Klepetalnica«, smo se čez čas odločili, da je to ime preveč identično, zato smo imeli ponovni sestanek. Izglasovali smo, da bomo nadaljevali srečanja pod novim imenom »Mavrica«. A glej ga, zlomka, tudi to ime je že

rezervirano za pevsko skupino Mavrica, v Domu je Mavrična soba in ponovno je sledilo preimenovanje v »KOFETKARJE«.

Preverila sem, če je to ime še prosto in se ne podvaja z nobeno drugo skupino in dejavnostjo v Domu. Zato smo s 13. septembrom 2018 začeli

srečanje pod tem novim imenom. Postali smo Kofetkarji. Mogoče se vprašate, zakaj tako ime, zakaj tak logotip kavne sovice?

Zato, ker naše srečanje vedno začnemo s skodelico kave in ker na vsakem srečanju izvemo nekaj novega; vsako srečanje nam prinese nek delček, kanček novega spoznanja, modrosti. In ker sova ponazarja učenje, modrost, mislim, da resnično ponazarja nas, naše delo v skupini.

Člane skupine vedno pričakam s kavo, z vodo, s sokom. Včasih postrežem s čim sladkim ali sadnim. Včasih članom pripravim kakšno presenečenje. Trudim se, da jih nikoli ne pričaka prazna miza. Upoštevam pa praznike, letni čas in osebna praznovanja. To srečanje jemljem osebno, kot da so prišli člani skupine k meni na obisk. In spodobi se, da goste vedno lepo sprejmem.

Od prvih začetkov naših srečanj so se člani skupine že zamenjali. Nekateri so nas za vedno zapustili, nekateri so odšli v drugi Dom, nekateri so bili le začasno tukaj in so se vrnili domov. V Dom prihajajo novi stanovalci in prav tako v našo skupino. Nekateri so v skupini že od samega začetka, nekateri so se nam pridružili kasneje. Včasih nas je veliko, včasih je kdo odsoten zaradi bolezni, včasih kdo prespi, pozabi ali je drugače zadržan. Tako, da je vsako srečanje zame izziv. Nikoli ne vem, kako velika bo skupina, koliko slušateljev bo. In to je zame že dovolj velik izziv, da na vsakem srečanju poskusim podati nove informacije, nove teme, nove goste. Ker menim, da je moja dolžnost, da članom kot moderatorka v tej uri, ki nam je postala že prekratka, polepšam trenutke. In z novimi izzivi jih motiviram, da pridejo z

veseljem, ker nikoli ne vedo, kaj jih čaka. Včasih jih pričaka le sladko darilo, prijeten klepet, včasih pa povabim v našo skupino tudi skritega gosta. In vem, da je vsak od naših gostov pustil v skupini nek pečat, neko osebno noto. Bolje smo jih spoznali, bolje razumemo njihove poklice, njihove zgodbe. Nekaterim smo se nasmejali, nekateri so nas navdušili, ganili, drugi spet pripravili do nekega razmišljanja. Razkrili so nam lepe in slabe plati svojega poklica, svojega dela. Kot skrita gostja je ledino zaorala računovodkinja Metka, nato jo je nasledila duhovita in humoristična poštarica Saška. Nadaljevali smo z moškim gostom. Predstavil se nam je pisarniški uradnik in receptor Vlado, pogum je zbral tudi elektrostrojni tehnik Janez, pa profesor in frizer Slavko, kuhar Alen, nato vsestranska glasbenica, organistka, violinistka Henrika. Voznik avtobusa, Dušan, nas je odpeljal v znane in neznane kraje, negovalka Karmen, ki opravlja nego na domu v Italiji, pa nam je zaupala, kako poteka njen delovni teden. Logaški prostovoljec Janez je predstavil svoje delo v župniji. Za konec nam je pripravil še čarovniško predstavo. Komerčialist iz Sanolaborja Damijan pa nam je predstavil masažne aparate in različne medicinske pripomočke. Najmlajši gostji sta bili citrarka Brigita in baletka Alja, sledila pa sta jima izkušen teolog Konrad in belokranjski čebelar Dušan. Ker čebelice ne morejo brez rož, tudi mi nismo mogli brez cvetličarke Karmen. Naš pridni študent, zdravstveni tehnik Andrej, pa nam je dovolil, da smo ga spoznali tudi malo drugače. V življenjsko izkušnjo smo vstopili tudi pri vrtnarki Suzani. Da pa je ples, glasba, druženje ... nekaj, kar nas neskončno osrečuje, smo potrdili, ko sta nas obiskala jesenska potepuha ...

So nam pa srečanja s svojim obiskom popestrili tudi naša kuharica Silva s svojimi dobrotami iz kuhinje, sv. Miklavž, župnik Janez, logaški prostovoljci in prostovoljke, svojci stanovalcev, zaposleni v Domu in včasih popolnoma naključni gostje. Prav vsem neizmerno hvala. Hvala tudi našim kuharjem, ki ustrežejo mojim muhastim prošnjam. Včasih prosim za kavo, piškote, sadje, sok, pecivo ... in to vedno v času, ko je v kuhinji največ dela. V imenu celotne skupine: hvala. Hvala pa tudi vsem, ki pridno pišete, in s tem bralcem s svojo besedo prikažete, kaj na srečanjih doživite, občutite. Ponosna sem na svoje »kofetkarske novinarske sovice«.

Skupina me vedno znova postavlja pred nove izzive. Člani so željni novih gostov. Včasih mi kar sami predlagajo, katerega gosta si nekoč

želijo na našem gugalniku. Včasih je želja lahko uresničljiva, včasih pa to zame pomeni pravi projekt. Ob tej priložnosti povabim zaposlene, prostovoljce, svojce in druge, opogumite se in postanite tudi vi naš kofetkarski skriti gost. Zanima nas vse, vaš poklic, vaš hobi, vaš izdelek, vsak vaš talent. Vsi smo unikatni, verjemite, zato tudi dva poklica, dve osebnosti, nista enaki. Pridite med nas, hvaležni vam bomo.

Terezija Kavčnik, moderatorka skupine Kofetkarji

Skriti gost

Zdaj ima skupina, ki se sicer dobiva ob petkih ob trinajstih, novo ime »Kofetkarji«. 13. septembra pa je imela skupina srečanje že v četrtek. Tako sem se ga lahko udeležila, saj se ga ob petkih ne morem, ker imam dializo.

Sedeč okrog mize, smo pričakovali skritega gosta. Čeprav je bil pokrit z rjuho, smo ga hitro prepoznali. Bil je Andrej, zdravstveni tehnik, ki obiskuje visoko šolo za zdravstvene delavce v Kopru. Med počitnicami in za konec tedna pa dela v našem Domu. Delal pa je tudi že v Zdravstvenem domu Logatec

in različnih domovih na Notranjskem in Primorskem.

Povedal je, da bi rad postal kirurg ali radiolog. Zna tudi masirati in na meni je pokazal masažo. Zmeril mi je tudi pritisk in kisik v krvi. Zvedeli smo, da se aparat za pritisk imenuje rivaroči.

V spomin na očeta je Andrej tetoviran po levi roki. Vtetoviran ima križ in vrtnico ter rojstno leto očeta in leto njegove smrti. To dvojje je tudi simbol na očetovem grobu. Ima hudo bolno mamo, ki ima multiplo sklerozo in se bori za življenje.

Andrej si želi dekle športne postave, ki ne bo druga mama, ampak se bo znala lepo pogovarjati.

Bilo je lepo. Takih srečanj si še želim. Bili smo navdušeni nad skritim gostom.

Karolina Medvešček

Izlet prostovoljcev in prostovoljk DMM

Udeleženci in udeleženke izleta prostovoljcev in prostovoljk Doma Marije in Marte smo se 13. 9. 2018 ob 9. uri odpeljali z avtobusom do Vipave. Med vožnjo je bilo nekaj časa namenjenega skupni molitvi. Gospod župnik, Janez Kompare, ki je obiskoval gimnazijo in bival v malem semenišču

v Vipavi, je obujal spomine na tiste čase.

Vipava leži v zgornjem delu Vipavske doline ob izviru reke Vipave. Krajevni turistični vodnik nas je sprejel na Glavnem trgu, pred Lanthierijevim dvorcem iz 17. stoletja, in nas popeljal na ogled znamenitosti Vipave, ki je bila prvič omenjena leta 1367. Njeno zgodovino je močno zaznamovala rodbina Lanthieri. Vipava – male slovenske Benetke, ker je izvir reke Vipave naravna znamenitost, ki v Vipavi pod strmim pobočjem Nanosa privre na plano v več izvirih; druge znamenitosti so še: Tabor ali Spodnji grad, ki se nahaja v bližini kamnitega mostu čez reko Vipavo /za večje poplave imajo hiše izdelane zapornice/, dvorec Lanthieri s čudovitimi freskami ter kapela, v kletnih prostorih je pod nivojem reke Vipave, ki teče ob dvorcu, vinarski muzej, izviri reke Vipave, muzej stanovanja iz 18. in 19. stoletja, cerkev sv. Štefana, na pokopališču grobnica Hrovatin-Laurin, kjer stojita več kot 4.500 let stara egipčanska sarkofaga, ki ju je dal iz Egipta leta 1845 pripeljati Anton Lavrin, zraven je vojaško pokopališče iz 1. svetovne vojne; spomenik NOB arhitekta Jožeta Plečnika iz leta 1950 na Glavnem trgu ... nato pa nas je čakalo kosilo v bližnji gostilni.

Ob parku Glavnega trga stojijo kamniti baročni dečki na nizki kamniti ograji in gledajo proti baročnemu dvorcu Lanthierijev. Od tukaj smo se odpeljali v Vipavski Križ, kjer je ob kapucinskem samostanu cerkev sv. Frančiška Asiškega iz leta 1637. V samostanski cerkvi smo poslušali kratko zgodovino cerkve. Samostan ima bogato knjižnico. Cerkev ima

lepo rezljane oltarje. V njej je velika baročna slika »Slava Svete Trojice« iz leta 1668, ki jo je naslikal kapucinski brat Oswald. Gre za eno največjih in najlepših baročnih slik na platnu na Slovenskem. Na glavnem oltarju je slika sv. Frančiška in sv. Klare ob Križanem.

Po razlagi in sveti maši, ki jo je daroval gospod Janez Kompare, smo se v lepem vremenu v počasni vožnji po avtocesti srečno vrnili v Logatec.

Za prijeten obisk mesta Vipave in Vipavskega Križa se zahvaljujemo predsednici Medgeneracijskega društva za samopomoč LOGAŠKE LIPE, ge. Silvi Kranjc Debevc, gospodu župniku pa za duhovno vodstvo.

Marinka Petkovšek, prostovoljka

ZANIMIV IZLET

V začetku septembra smo otrokom Modre sobe povedale, da v kratkem odhajamo na izlet s starostniki. Nekateri so se spomnili, da smo lansko leto odšli z njimi v živalski vrt, nekateri pa te izkušnje še niso imeli. Z Matejo, ki je zaposlena v Domu, sva premišljevali, kam bi se odpravili. V mislih sva imeli nekaj

destinacij, a ko sva se domislili izleta na morje, je bila ta ideja v trenutku sprejeta z obeh strani. Kam na morje? Oooooooooooooo, za sprehode je čudovita koprška promenada. »Pa pojdemo tja,« sva rekli.

Izbrali smo četrtek, 20. 9., in upali na lepo vreme. Boljšega vremena kot smo ga imeli, si ne bi mogli želeli. Zapeljali smo se do Kopra in nadaljevali pot po promenadi peš, naredili postanek za malico in se odpravili po poti v smeri, s katere smo prišli. Zadržali smo se v senci na kavici ob otroškem igrišču. Otroci so veselo skakali naokoli, starostniki pa so nas z navdušenjem spremljali. Pika na i pa je bil za naše otroke

zagotovo zaključek izleta. Otroke sva povprašali, če si kdo želi namakati noge v morje. Seveda ni bilo otroka, ki si tega ne bi želel. Ko sva ugotovili, kako toplo je morje, sva predlagali, da se slečejo do spodnjega perila in čofotajo po vodi kot naša Radica, ki je oblečena »padla v morje«.

Zadovoljstvu ni in ni bilo konca. Otroci so skakali, se »špricali« ...

Ko je, žal, nastopil čas, da se vrnemo proti Logatcu, smo se na hitro oblekli in odšli do avtobusa, kjer so nas že čakali starejši sopotniki. Zasedli smo svoje sedeže na avtobusu in nekateri so prav kmalu zatisnili oči in do Logatca spali. Za otroke je bil to eden lepših izletov v zadnjem času. Delavka, zaposlena v Domu, pa pravi, da je najboljši izlet, kot pravijo starostniki, za njih romanje na Brezje. Pa pojdimo tja drugo leto ... ☺☺☺

Naj dodam še to, da sem na plaži spregovorila z gospo, ki občasno prostovoljno dela v domu starejših na obali. Povprašala me je, kakšen

izlet imamo. Ko sem ji povedala, da smo v sklopu župnije, župnijskega vrtca in doma starejših združeni, mi je povedala, da je takšen izlet nekaj najlepšega; da se ti dve generaciji združita, pa je mogoče samo v okviru župnije, saj drugače ne gre. Pa bodimo ponosni na to. ☺

Vzgojiteljica Mojca Demšar, skupina Modra soba

MODRA SOBA MED NAJBOLJŠIMI

V skupini Modra soba smo se odločili, da se v začetku septembra prijavimo na kreativni natečaj na temo promet v prihodnosti, ki ga je organiziralo mesto v malem – Minicity.

Pa smo šli v akcijo. Z Radico sva iskali idejo, kakšen izdelek bi poslali na natečaj, da bi bil v celoti otroško delo, izviren, edinstven ... Pa sva izbrali tehniko pirografije (žganje v les). Z otroki smo se pogovarjali, kakšna so pravila prečkanja ceste in na kakšen način bomo ta pravila narisali – vžgali v les. Dobili sva 1 meter dolgo leseno ploščo, ki je bila široka 20 cm. Ta plošča je predstavljala prehod za pešce in nanjo so otroci vžgali sebe, kako z dvignjeno roko prečkajo cesto. Da je bil izdelek še bolj »bogat«, smo ga opremili s prilepljenimi rutkami okoli vratu in s kresničkami, ki so jih otroci na izdelku držali v rokah. Izdelek smo poslali v Ljubljano in upali, da bo naš izdelek izbran med prvih pet najboljših in si bomo lahko za nagrado brezplačno ogledali Minicity. In smo čakali in čakali na glasovanje in končno prejeli mejl, na katerem je pisalo, da nam **ČESTITAJO** za izjemno lep izdelek. Prejeli so ogromno izdelkov, nad katerimi so bili navdušeni, zato je bila odločitev o zmagovalcu res težka. Na koncu se je komisija odločila, da se je **naš izdelek uvrstil med 5 najboljših**, in nam z veseljem podarjajo

brezplačen obisk. BRAVO MI!!! Vabilu smo se seveda z velikim navdušenjem odzvali in se 4. 10. odpravili že drugič z avtobusom na lepše. Imeli smo se super in izkusili veliko novega. Mesto v malem je otroke navdušilo in to je bila nagrada za naš izjemen izdelek. V mislih pa smo že pri naslednjem natečaju, na katerega smo se prijavili. in sicer bomo Ob svetovnem dnevu strpnosti in prijateljstva bomo ustvarjali v novembru. Potrudili se tudi takrat. ☺

Vzgojiteljica Mojca Demšar, skupina Modra soba

Kakršno vreme Urška prinese, tako se rada zima obnese.

Sveti Lukež, repni pukež.

Če v oktobru že zmrzuje, mraz v januarju odnehuje.

Na jasno nebo in na sit trebuhi se ni zanesti.

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- PETEK ob 13.00: skupina Kofetkarji v Domu Lazar V. nadst.;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- ČETRTEK, 4. 10. 2018, ob 9.30: babica pripoveduje;
- TOREK, 9. 10. 2018, srečanje direktorjev katoliških domov;
- ČETRTEK, 11. 10. 2018, ob 9. uri: sladke dobrote;
- ČETRTEK, 11. 10. 2018, ob 19. uri: predavanje za odrasle v JD;
- TOREK, 16. 10. 2018, ob 9. uri: izlet skupin (ali četrtek);
- SREDA, 17. 10. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in kostanjev piknik;
- ČETRTEK, 18. 10. 2018, ob 9.30: knjižničarka na obisku;
- SREDA, 24. 10. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 25. 10. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;
- NEDELJA, 28. 10. 2018, ob 8. in 10. uri: žegnanjska nedelja;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Marija Turk

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

VSTAVITE VOKALE

S M H J M S Ž D H

Med soglasnike vstavite prave vokale (samoglasnike), da dobite duhovito misel:

SMEJALNICA

Šala

Moški ogovori fantka in punčko, ki sedita na klopi.

»Kaj pa delata?« »Igrava se mamu in očeta!«

»Zakaj pa sedi buldog med vama?«

»To je moja tašča,« odgovori fantek.

Spogledovanje

Upokojenki pleteta in se pogovarjata: »Kaj naj storim?« vpraša prva.

»Moj mož se kljub osemdesetim letom še vedno spogleduje z ženskami.«

»Nič ne skrbi. Jaz sem nekoč imela psa, ki je tekkel za vsakim avtom, ki je peljal mimo, pa ni niti enega ujel.«

Lešniki

Upokojenca v bifeju ob kozarčku vina: »Ti, Francelj pa živi zelo razkošno. Včeraj sem ga videl, ko je jedel lešnike!« »Lešniki pa menda ja niso razkošje!« »Lešniki ne, proteza pa!«

Zbrala M. Č.